

kde železniční trať přetíná silnici, o křížení se dvou jízdních drah, z nichž každá jest určena pro jiný druh vozidel. Místo takové je samo sebou nebezpečnější, než jiné části jízdních drah a vyžaduje zvýšené pozornosti řidiče silostroje. Je proto řidič silostroje povinen již s hlediska §§ 1297, 1299 obč. zák. a § 45 ministerského nařízení čís. 81/10 ř. z. upravit rychlost tak, by pro případ nenadálého objevení se vlaku mohl zavčas zastavit. Rozhodnutí čís. 7978 sb. n. s., na něž žalovaná strana poukazuje, řeší případ spadající do zcela jiného oboru práva a neřeší pojem křižovatky. Jel-li řidič, jak zjištěno, nejméně 15 km, nevolil rychlost takovou, by mohl při nenadálém se vynoření vlaku zavčas zastavit, a nejednal podle zásad přiměřené a odborné opatrnosti. Názor ten nelze vyvrátiti ani poukazem na domnělé zjištění soudu, že by ke škodné události bylo došlo i při menší rychlosti, jen že by auto nebylo najelo na parní stroj, nýbrž na některý ze zadnějších vozů. Neboť k tomuto závěru dospěl první soud za předpokladu, že rychlost auta činila 10 km za hodinu. Z toho lze jen dojít k úsudku, že i tato rychlost byla nepřiměřeně velká a že rychlost měla býti snížena na takovou míru, by řidič mohl stroj zavčas zastavit a byl pá-nem rychlosti. Měl proto řidič auta možnost škodné události zabrániti, kdyby se byl dle toho zachoval. Poukazuje-li žalobce k tomu, že při daleko větší rychlosti by byl bez úrazu před vlakem přejel, nedo-ličuje, že při vskutku volené nižší rychlosti jednal opatrně. Odůvod-nění odvolacího soudu, že řidič mohl předpokládati, že přijede opět-ně na zpáteční cestě na přejezd železnice, odpovídá stavu věci a zákonu a nebylo dovolacími vývody vyvráceno. Stačí proto na odůvodnění to poukázati. Bezpodstatnou je i výtku, že nebylo zjištěno, zda řidič auta nevěděl, že na přejezdu není závor. Neboť, nevěděl-li to, neznal úpravu přejezdu a byl proto povinen s větší opatrností se přibližovati pře-jezdu. Tím opatrněji si měl počínati, pak-li věděl, že přejezd není opa-třen závorami.. Z toho, že i rozhodující senát by byl přišel k úrazu prováděje důkaz zkušební jízdou nelze usuzovati na výhradné zavinění dráhy, poněvadž důkaz ten byl vědomě prováděn za týchž nebezpeč-ných okolností, které byly na obou stranách v době škodné události. Že došlo na onom přejezdu i dříve k nehodám, nevylučuje spoluzavi-nění řidiče auta, neboť tím se nezprošťují chodci a osoby přejíždějící přejezd povinnosti dbáti potřebné opatrnosti. Závorby by byly snad zabránily škodné události. Než ani tím není vyvráceno spoluzavinění žalující strany, poněvadž je zjištěno, že škodná událost vznikla dvojím spoluzaviněním, z nedostatku potřebných bezpečnostních opatření a z neopatrné jízdy žalobcova auta. Rozvrh účasti na škodě stejným dílem odpovídá ustanovení § 1304 poslední věta obč. zák., poněvadž poměr ten přesně jinak nelze určit.

Čís. 12380.

Zánik zabavené pohledávky povinného za erárem přeučtováním na dlužné daně povinného (vzájemným placením podle § 1438 obč. zák.)

neposkytuje československému státu jako poddlužníku oprávnění, by navrhl zrušení exekuce.

(Rozh. ze dne 23. února 1933, R I 133/33.)

K vydobytí peněžité pohledávky za Karlem S-em vedl vymáhající věřitel exekuci zabavením pohledávky příslušející prý dlužníku proti československému státu plus minus 37.750 Kč jakožto nároku na vyplacení toho, co bylo zadrženo při kolkování bankovek. Návrhu finanční prokuratury na zrušení této exekuce soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud zamítl návrh na zrušení exekuce, jež učinila česká finanční prokuratura v zastoupení československého státu jako poddlužníka podle §§ 39 druhý odstavec a 295 druhý odstavec ex. ř., a své rozhodnutí odůvodnil tím, že zabavená pohledávka povinného proti československému státu byla likvidní a k výplatě poukázána, takže jejímu soudnímu zabavení nebyl na překážku předpis dvorního dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., a § 295 druhý odstavec ex. ř. Proti správnosti tohoto odůvodnění není v dovolacím rekursu nic namítáno. Finanční prokuratura v zastoupení poddlužníka již ani ne tvrdí, že zabavená pohledávka povinného nebyla likvidní a poukázána k výplatě, nýbrž jen dovozuje, že zadržaná částka — to jest pohledávka povinného proti československému státu, na kterou se vede exekuce, — byla pravoplatně přeúčtována na dlužné daně povinného, že tím přestala býti pohledávkou a že by exekuce byla vedena na předmět, který neexistuje. Z toho jest patrné, že dovolací rekurs uplatňuje jen, že zabavená pohledávka povinného zanikla přeúčtováním, vzájemným placením podle § 1438 obč. zák. Avšak takový zánik zabavené pohledávky neposkytuje československému státu jako poddlužníku oprávnění, by navrhl zrušení exekuce, neboť oznámením podle § 295 druhý odstavec ex. ř., jež se podle § 39 druhý odstavec ex. ř. považuje za návrh na zrušení exekuce, může býti jen uplatněno, že povolení exekuce jest nepřípustné, ježto se přičí předpisům, podle kterých jest dotčená pohledávka vyňata z exekuce vůbec anebo v povoleném rozsahu. (Viz též nařízení býv. min. sprav. ve Vídni ze dne 15. prosince 1899, čís. 56 věst. min. sprav.). Tvrzená okolnost, že pohledávka, na kterou se vede exekuce, byla již zaplacená nebo zanikla započtením, neměla by však v zápětí, že tato pohledávka byla podle platných předpisů vyňata z exekuce, nýbrž její účinek by se projevil prostě v tom, že by k výsledku nevedla ani exekuce ani případná žaloba na poddlužníka.